

Advent: 25. Může být Bůh unavený?

Už mě to nebaví, když si hrajete na můj lid, na doručovatele mých darů, ale ve skutečnosti si ze mě děláte modlu.

Advent

Může být Bůh unavený?

1. čtení: Malachiáš 2,17 - 3,5

17 Unavujete Hospodina svými slovy. Ptáte se: „Čím ho unavujeme?“ Tím, že říkáte: „Každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přeje.“ Anebo: „Kde je Bůh zastávající právo?“

1 „Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů.

2 Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno .

3 Tavič usedne a pročistí stříbro, pročistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro. I budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet obětní dary.

4 Obětní dary Judy a Jeruzaléma budou pak Hospodinu vítány jako za dávných dnů, jako v dřívějších letech.

5 Předtím vás však přijdu soudit, rychle usvědčím cizoložníky a čaroděje, křivopřísežníky, utiskovatele námezdníků, vdov a sirotků, ty, kdo odpírají právo bezdomovci a mě se nebojí, praví Hospodin zástupů.“

6 „Já, Hospodin, jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými.

2. čtení: Jan 5, 17 - 25

17 On však jim odpověděl: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.“

18 To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha vlastním Otcem, a tak se mu stavěl naroveň.

19 Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn.

20 Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete.

21 Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu ty, které chce.

22 Otec nikoho nesoudí, ale všechen soud dal do rukou Synovi,

23 aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal.

24 Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

25 Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.

Sestry a bratři,

advent se chýlí ke svému vyvrcholení a Štědrý večer je nadohled.

Stromky jsou zakoupeny a čekají v chládku na to, až si obléknou sváteční výzdobu.

Cukroví, ať už domácí výroby nebo z Lídlu, se už nemůže dočkat na své vystoupení.

Dárky jsou jakž takž pohromadě a pokud snad některé ještě ne, tak je v týdnu určitě Česká pošta nebo DHL doručí.

Je to holt fofr, aby se to všechno stihlo, aby se na nic a nikoho nezapomělo, aby se svátky pokoje a dobré vůle jaksepatří vydařily.

A tak je všude spěch a shon, internetové obchody praskají ve svých virtuálních švech, doručovací firmy nestíhají doručovat a my ostatní nevíme, co dřív. A do toho ještě chtějí poštáci stávkovat. Až je z toho člověk docela unavený. Jeden by neřek, jak tyhle svátky míru a lidské sounáležitosti dokážou vyčerpat.

A tak mě napadá poněkud zvláštní otázka: Není na tom Pán Bůh podobně? Už po staletí, co staletí, po tisíciletí připravuje onen očekávaný velký svátek lidstva a všeho stvoření, Boží království, čas pokoje, sounáležitosti a dobré vůle.

Shání spolupracovníky, kteří by se v přípravách zapojili, dary jsou připraveny, cukroví je napečeno, nyní už jde jenom o ty pošťáky, aby to všechno včas a v pořádku doručili do všech koutů světa.

A tady je ta potíž. Pošťáků je málo, a když už se nechají zaměstnat, tak to flákají, pletou si adresy, doručují poškozené zboží a nebo si klidně stávkují. Divili byste se kdyby byl potom Bůh z toho všeho unavený?

Alespoň tak o tom mluví dnešní text z knihy proroka Malachiáše.

„Unavujete Hospodina svými slovy.“

Co je to za slova? Jsou to slova pošťáků, Božího lidu, kteří mají za úkol distribuovat Boží dary všemu lidstvu.

Prorok Malachiáš má na mysli nebeské dary jako spravedlnost, soucit a pokoj. Dary, které se mají

rozšířit po celé zemi.

Jenže pošťáci stávkují a ještě se přitom navzájem utvrzují, že Bůh je daleko, a že vlastně Nejvyšší musí pochopit když si tyhle dary nechají jenom pro některé a ostatní holt budou mít smůlu.

Jak k něčemu takovému, jako je Boží únava, může vůbec dojít? Na to se nyní musíme podívat zblízka.

Prorok Malachiáš píše své proroctví na adresu obyvatel Jeruzaléma, na adresu chrámových kněží, velmožů a městských hodnostářů.

Bylo to v době po návratu z babylónského zajetí. Chrám, který babylóňané kdysi zničili, už byl znovu postaven, konala se zde pravidelná bohoslužba, všechno na první pohled vypadalo jak má být, ale.. Bylo to skutečně jenom na první pohled.

První nadšení navrátilců bylo to tam, po padesáti letech v jeruzalémské společnosti převládly osobní zájmy nad zájmy Božími a nad zájmy slabších členů společnosti.

V chrámu se sice obětovalo, ale jenom to, co se nehodilo k chovu, podřadné kusy se nabízely Pánu nebe i země. Závazek a slib jakoby ztrácely na významu. Námezdní dělníci, vdovy a sirotci, lidé bez domova byli odsunováni čím dál víc na okraj společnosti, vždyť na bezprávných, kteří se nemohou bránit, se vždycky dá nějak ušetřit.

Jeruzalémskou společnost zachvátil zvláštní marasmus charakteristický svou laxností, polovičatostí, netečností a lhostejností. První nadšení pro zákon, pro dodržování Božích pořádků, bylo to tam.

V této situaci Malachiáš kreslí obraz unaveného Hospodina. V hebrejštině se doslova mluví o tom, že se jeruzalémští občané se svými argumenty stali Pánu Bohu těžcí. Jako by si Bůh pro sebe říkal: „Mám já to vůbec zapotřebí tyhle lidi unášet?“

Už dávno to není potěšení jako na počátku, když tvořil celý tenhle krásný svět, už dávno to není radost jako tenkrát, když si pro uskutečnění svých plánů se světem vybral Abrahama, a ten jednoduše uvěřil a šel tam, kam mu Bůh ukázal.

Už dávno to není jako za krále Davida, který, ať byl jakýkoliv, měl pro Boží plány pochopení a také dostatek sebekritiky a schopnost nových začátků.

Jenže dnes je to tak nějak všechno jinak. Předáci judské společnosti, představitelé Božího lidu, nejsou žádné sebekritiky schopni, nedbají na Boží záměry, starají se jen o sebe, a co je obzvlášť trapné, při tom všem si ještě bláhově myslí, že vlastně pro Hospodina dělají co mohou.

Pán Bůh se z tohoto maloměšťáckého způsobu života a uvažování svého lidu cítí být zřetelně unaven.

Právě tady nám to ale poněkud nehraje. Cožpak se může všemocný Bůh unavit? Už Izajáš přece správně předpokládá, že „Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není unavený,“ ba naopak „on dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.“ (Izajáš 40,28-29)

Jak je to tedy s Boží únavou? Pokud se Bůh může unavit, odkud potom my slabí lidé máme brát energii, odvalu a sílu čelit náporům zla a zmaru?

Tenhle problém není nějakou teoretickou záležitostí vhodnou tak pro filozofy, tenhle problém se nás velice osobně týká!

Nejlépe otázku Boží znavenosti vyřešíme, když se pokusíme ono hebrejské slovo „těžký“ přeložit

trochu jinak.

To, že tihle jeruzalémští maloměšťáci Pánu Bohu ztěžkli nemusí přece nutně znamenat, že je z nich unaven a vyčerpán. Spíš vše nasvědčuje tomu, že už to Pána Boha, řečeno po lidsku, nebaví.

„Už mě to nebaví, když si hrajete na můj lid, na doručovatele mých darů, ale ve skutečnosti si ze mě děláte modlu.“

Ano, jedině modle můžete vnutit své názory, jako že zlo je vlastně dobro a naopak. Jedině modla zůstane pokorně zticha a nic nenamítá, jedině modla vás nechá provádět ty vaše podlosti a nic se nezastane těch, kterým křivdíte, jedině modle je vposledu jedno co a jak jí obětujete.

Ale mě tahle hra nebaví, nudí mě to, protože já jsem Stvořitel, jsem Bůh, který jedná, který chce se svými dary proniknout do nejzšších koutů světa, koutů lidského srdce, koutů svědomí, kde se rozhoduje o tom, jak bude svět vypadat.

Já jsem Bůh aktivní... nedivte se, že mě to s vámi maloměšťáky spokojenými se sebou samými nebaví. Ne, že bych měl tolik práce, až bych byl z toho snad unavený. Je to naopak: S vámi se totiž nedá nic pořádného dělat a mě to už nebaví.“

Tak nějak to měl v úmyslu Malachiáš vyjádřit, když psal své proroctví. Bůh, který je pramen všeho bytí, nemůže být unavený. Nemějme strach. Ježíš říká na rovinu: „Můj otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji.“

Boží nejvlastnější přirozeností je neúnavná a neutuchající činnost. A nutno dodat, že je to činnost ve prospěch celého světa, všeho stvoření, všech lidí.

Biblicky se to nazývá spasení, česky záchrana.

Bůh si předsevzal, že nás bude zachraňovat ze spárů zla, které narušuje rozmanitost života, naleptává společenství s Bohem, s ostatním stvořením a s lidmi, ze spárů zla, které toto společenství redukuje a znemožňuje.

Jedná se nejen o spasení pro věčnost, ale také pro tento náš pozemský život. V něm se má už nyní projevit, jak se tahle Boží neúnavná záchranná činnost na nás lidech projevuje.

Na to ovšem oni jeruzalémští maloměšťáci docela zapoměli. S aktivním Bohem vlastně vůbec nepočítali, vystačili si sami se sebou a se svými falešnými představami.

Sestry a bratři, advent pomalu spěje ke svému závěru. Štědrý večer, kdy si připomeneme příchod Božího Syna na tento svět, je na dohled.

Je to ten posel, o kterém v dnešním textu mluví Malachiáš. Posel od Hospodina, který dá na světě všechno do pořádku.

Jediný pošťák, co vzal své poslání vážně a nebeské dary nám skutečně doručil. U něho se můžeme inspirovat. U něho se máme učit.

Peč

SPCH 18. 12. 2016

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)